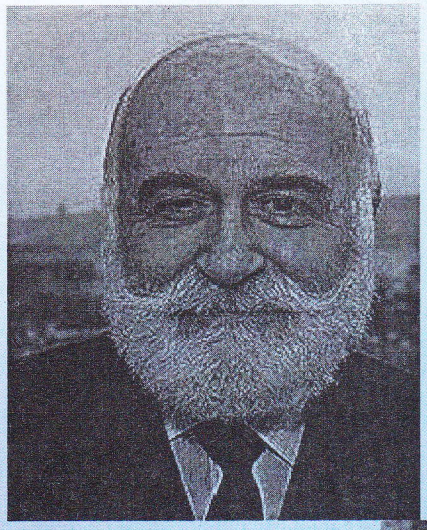

Prof.Dr.
Ahmed Yüksel
ÖZEMRE
1935 - 2008

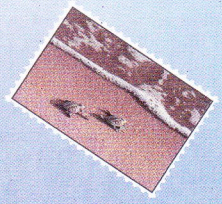

Prof. Dr.
Sachihiro OMURA

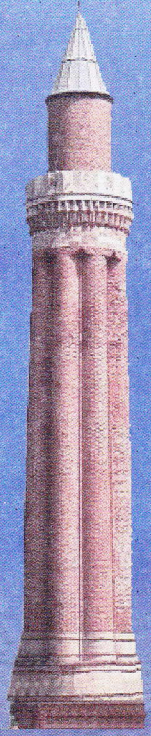

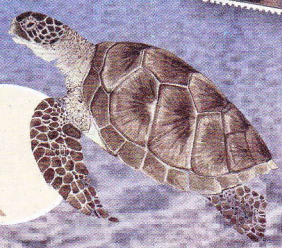

NEVZUHUR

EDEBİYAT KÜLTÜR SANAT

EYLÜL 2015
SAYI : 47

NEVZUHUR

EDEBİYAT - KÜLTÜR - SANAT

EYLÜL 2015 SAYI 47

SAHİBİ:
MUSTAFA AKBABA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ:
ALİ DEMİREL

YAYIN KURULU:
BEKİR KARA
HASAN TÜLKAY
MEHMET ERÇİN

ADRES:
Atatürk Cd. 1306 Sk.
Akbaba Apt. No: 1/2 ANTALYA

TLF : 0 (242) 241 80 62 - 63

BELGEGEÇER: 0 (242) 241 41 74

www.mustafaakbaba.com

e-posta: alidemirel47@hotmail.com

ISSN : 1308 - 1403

BASIM YERİ
TUNAHAN OFSET & MATBAACILIK
Tel : 0 (242) 248 90 88
www.tunahanmatbaa.net
info@tunahanmatbaa.net
tunahanofset@gmail.com
Sinan Mh. Atatürk Cd. 1254 Sk.
Rıfat Türkcan Psj. No: 14/7
Muratpaşa / ANTALYA

YAYIN TÜRÜ :
Yerel - Süreli
İki Ayda Bir Yayımlanır

NEVZUHUR da yayımlanan yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.

NEVZUHUR da yayınlanan eserlere telif hakkı ödenmez.

NEVZUHUR
Bir kültür hizmeti olup, para ile satılmaz.

NEVZUHUR da
Yayınlanan bütün yazıların sorumluluğu yazarına aittir. Gönderilen yazıların yayınlanması, Yayın kurulu nun kararına bağlıdır. Yazılar yayınlanmasa dahi geri iade yapılmaz.

NEVZUHUR Yayınlarının tamamına www.mustafaakbaba.com adresinden ulaşabilirsiniz.

BU SAYIMIZDA YAYINLANAN

KALEHÖYÜK KAZILARI

ALİ DEMİREL

YOKSA KENDİSİ DE BİR SIRLI MIYDI ?

MUSTAFA AKBABA

BAĞLAMINDAN KOPARILIŞ SÜT TOZUYLA BAŞLADI

ANDAÇ

PAMUK ŞEKERİ (!)

BÖRÜ KATUN (R. P.BAŞ)

KALİTELİ YAŞAM VE ÖLÜM GERÇEĞİ

Yrd. Doç. Dr. SÜLEYMAN ÇOŞKUNER

KURTULUŞ YILLARINDAN BİR KESİT VE BATU SAVCI BEĞ

İSA KAHRAMAN

DİLSİZ KAPI

MUSTAFA AYVALI

OKUYUCU İLE SOHBET

Değerli NEVZUHUR dostları,

Sıcak geçen bir yaz mevsiminden sonra Eylül'le gelen sonbahar, azıcık da olsa serin yüzünü gösterdi. Mevsimler, yıllar gelip geçiyor, tabii ki ömür de...

Bu sayıdaki ilk yazımız ALİ DEMİREL'in olup KALEHÖYÜK KAZILARI başlığını taşıyor. Arkeoloji bakımından çok zengin olan yurdumuzda yapılan kazılar içinde çok farklı bir yere sahip olan Kaman Kalehöyük kazısı ve bu kazıda bulunanların sergilendiği müze hakkındaki bilgiler sizlere ilginç gelecektir.

Bu yazıyı MUSTAFA AKBABA'nın YOKSA KENDİSİ DE BİR SIRLI MIYDI? Başlıklı yazısı takip ediyor. Hayata geliş amacını tam idrak etmiş olan bazı kimseler ömür denen o süreyi lâyıkıyla değerlendirirler. Akbaba bu yazısında böyle değerli bir şahsı, Türkiye'nin ilk atom mühendisi olan merhum Ahmed Yüksel ÖZEMRE'yi sayfalarına taşıyor.

ANDAÇ; BAĞLAMINDAN KOPARILIŞ SÜT TOZUYLA BAŞLADI adını verdiği yazısında, bizi biz eden değerleri öğretmekten uzak olan eğitim sistemimizin yetmezliğini vurgularken batı hayranları bilim adamlarımıza da sitem etmekten geri kalmıyor.

Bir önceki sayıda ELMA ŞEKERİ başlıklı yazısının devamı olan PAMUK ŞEKERİ başlık yazısıyla BÖRÜ KATUN (R.P. BAŞ) bu sayımızda da uyarılarda bulunuyor. İlginizi çekeceğini umarız.

KALİTELİ YAŞAM VE ÖLÜM GERÇEĞİ başlığını taşıyan yazı ise Yrd. Doç. Dr. SÜLEYMAN COŞKUNER'e ait. 'Kaliteli Yaşam' konusunda çok sayıda konferans veren ve makaleleri bulunan hocamızın bu yazısı okuyucularımızın dikkatini çekecektir.

KURULUŞ YILLARINDAN BİR KESİT VE SARU BATU SAVCI BEĞ başlığını taşıyan yazısıyla sayfalarımız arasında yerini alan İSA KAHRAMAN o günlere bir kapı aralıyor ve bu yazısını bir şiir ile taçlandırıyor.

Bu sayımıza MUSTAFA AYVALI, DİLSİZ KAPI unvanlı şiiri ile katılıyor.

NEVZUHUR

KALEHÖYÜK KAZILARI

ALİ DEMİREL

Her ulus geçmişini araştırmalı. Söz konusu araştırmaların en önemli ayağı elbette kazıbilimdir (arkeoloji). Bu konuda, ne yazık ki millet olarak çok gerilerdeyiz, önemli çalışmalarımız yok hatta yanlışlıklar içindeyiz. Bu duruma düşmemizin başlıca nedenleri şunlardır: Savaşlar, göçler, başka kavimleri korumak – kollamak ve Tek Tengri inancımıza çok uyan ve bu nedenle kabul ettiğimiz İslamiyet'i korumamız altına alarak yüceltmeye çalışmamızdır. İşte bu uğraşlar süreklilik kazandığından Türk Ulusu, kazıbilim ve benzeri bilimce çalışmalara yeterince zaman ve kaynak ayıramamıştı. Son üç-beş asırdır, bu konuda inisiyatifi batılılar (özellikle Haçlı zihniyetliler) ele geçirmişledir. Batılılar, Osmanlı İmparatorluğumuzun son asırlarında aldıkları izinlerle, 40.000 (kırkbin) yıllık Türk yurdu (Antropolog Timuçin Binder'in araştırmaları) Anadolu'da kazılara başladılar...

Yerlik'in albızları olan Haçlılar, yurdumuzda yaptıkları kazı çalışmalarında iki önemli konuyu esas almışlardır. Sözünü ettiğim iki konuyu kısaca dile getireyim.

1)Birincil emelleri; kazılarda ele geçen buluntuların, Türk olmayan eski uygarlıklara aitmiş yalanını öne çıkarmak olmuştur. Anadolu'nun kırk bin yıldır Türk yurdu olduğunun anlaşılmasından önce bile, bazı batılı ama olabildiğince tarafsız bilim insanları dahi, yaptıkları araştırmalar sonucunda; Anadolu'nun yaklaşık 10.000 (onbin) yıl önceden beri (Konya Çatalhöyük buluntuları vd.)Türk – Turan yurdu olduğunu açıklamışlardır. Örneğin Avusturyalı yazar ve belgesel film yapımcısı Erich Feigl: "Bu topraklar size ait. Sizler Anadolu'ya Malazgirt zaferiyle yerleşmediniz. Çatalhöyük'teki arkeolojik bulgular, sizlerin 10.000 yıldan uzun süredir burada bulunduğunuzu kanıtlamaktadır." der. Bu onbin yıl içinde Anadolu; bazı işgalci kavimlerin istilasına uğramış (Roma, Helen, Pers ve Arap istilaları gibi) olsa da, işgalciler zamanla gitmiş (sel gider kum kalır örneği) Türklük hep baki kalmıştır. Bu arada yanlış anlaşılmaması bakımından Türk Ulusu hep bu adla anılmamıştır. Anadoluda Türk adı ilk defa, Kral Naramsin tarafından yazdırılan "Şartamhari Metni" olarak bilinen yazılı kaynakta (MÖ. 2000) günümüzden 4.000 (dörtbin yıl) önce geçmektedir. Ayrıca: Hun,Uygur, Kimmer, Pelaks, Etrüks, Hurri, Tugarma, Tiros, Eti, Luvi, Avar, Barsil, Zarna, Kozar (Hazar), Sanar, Bulgar, Sabir, Saka, İskit, Med, Turan, Turıya, Turska... Vb. Benzeri pek çok adla, tarihler buyunca anılmışız. Ne yazık ki, izin vererek kazı yapmalarına göz yumduğumuz Haçlı zihniyeti; sanki Anadolu'ya Türkler sadece 1071 de gelmiş gibi tutum takınmaktadırlar. Onlara göre kazılarda çıkarılan buluntular başka uluslara aittir. Elbette işgalci kavimlerin de kalıntıları vardır ama onların Anadolu'da ne kadar kaldıkları da bellidir. Asıl unsur Turan kökenlidir. Türk uygarlığından kalanlar ya yok sayılmakta ya da başka bir kavime ait diyerek yalanlar uydurulmaktadır. Çok daha hazin olanı belirtmeden geçemeyeceğim: Haçlı zihniyeti eğitim sistemimizi de ele geçirmiş olduğundan, kazıbilim konusunda da Türk öğrenciler onların programlarına göre yetiştirilmektedir. Türk arkeologlar da onlar gibi hatta daha fazla Türk düşmanı gibi tavır ortaya koymaktalar. Bunlar kadim Türk ABC'sini bilmiyorlar, dolayısıyla Türk uygarlığından kalıntıları, yazıları ve tamgaları okuyamıyorlar. Kadim Türk ABC'sini ve Türk lehçelerini bilen birisi ortaya çıktığında onu kazı çalışmalarına sokmadıkları gibi üniversite ve fakültelere de sokmuyorlar. Gerisini siz düşünün...

2)Yerlik'in uşakları ikincil olarak da talan ve hırsızlık yapıyorlar. Başta Turıya hazineleri olmak üzere; Anadolu'da yapılan kazılar sonunda batı ülkelerine kaçırılan tarihi eserleri, sadece isim listesi halinde yazmak bile derginin

sayfasını aşar(!) Kaçırılan tarihi eserlerimizin maddi değerleri çok çok büyük ama biz Türkler için onların manevi değerlerine paha biçilemez...

Anadolu Türklüğünün derin geçmişine yönelik bu saldırının karşısına, yepyeni bir anlayışla yapılan kazı çalışmasıyla çıkıldı. Şöyle: Kardeş Japon hükümetinin "kültürel mirası koruma programı" kapsamında, "Japon Anadolu Arkeoloji Enstitüsü" tarafından; Kırşehir'in Kaman İlçesi yakınındaki Kalehöyük'te kazı yapılması kararlaştırılmıştır. Bu kararın alınmasında, Prens Mikasa'nın çabası büyük olmuştur.

Japon İmparatoru Akihito'nun kuzeni,
Türkiye dostu Prens TomohitoMikasa

1985 yılında alınan bu kararın gereği olarak, 1986 yılında Sayın Prof. Dr. Sachihiro OMURA başkanlığında kazılara başlandı. Bu saygıdeğer bilim insanından az da olsan bahsetmeden geçemeyeceğim. Halen "Japon Anadolu Arkeoloji Enstitüsü" başkanlığını yapmaktadır.

Yapay tepe altındaki müze girişi

Daha gençliğinde, öğrencilik yıllarında Türkiye ile ilgili kitaplar okuyup araştırmaya başlamış. Özellikle Hitit tarihi ilgisini çekmiş. Türkiye'ye 1972 yılında ilk defa gelmiş... 1986 yılında kazı başkanı olarak çalışmalara başlamış... Sonra, ailecek Türkiye'deler. Biz Türkleri çok seviyor, her Japon gibi. Biz de Japon kardeşlerimizi çok seviyoruz. Bu kardeşliğimiz sadece bu kazılarla başlamadı, Ertuğrul Fırkateyn'i ile denizcilerimizin Japonya'yı ziyareti ile de başlamadı. II. Abdülhamit Han'ın torunu Osmanlı Şehzadesi Abdülkerim Efendi'nin; "ben Japonya'ya Turan amaçlı geldim" [Kaynak;(Yeni Japon Muhbiri 10. 1933: 41).] demesiyle de başlamadı. Türk – Japon kardeşliği binlerce yıllık Turan kardeşliğidir. İşte bu yüzden Prof. Dr. OMURA bizden biridir... Ailecek Türkiye'de yaşamaktadırlar. Türkçesi gayet iyi olan Sayın OMURA'nın Japonya'ya dönmeye hiç niyeti yok, iyi ki yok; çalışıyor, çalışıyor... Bilim insanlığıyla ve gönlünün yüceliğiyle örnek alınacak bir kardeşimiz, hep bizimle kalsın...

Şimdi kazılara dönelim. Kazı yapılan Höyük 280 metre çapında ve 16 metre yüksekliğinde. Höyük belirli yerlerden, sıfırdan tepeye kadar şerit halinde kısmen kazılmakta, katman katman aşağıya inilmektedir. Şimdiye kadar M.Ö. 5.500 (günümüzden 7.500 yıl öncesi) yıllarına kadar giden derinlere inilmiştir. Bir ara kazılara son verilmesi düşünülmüş ise de; çok daha eski çağlarda var olduğu bilinen kültürün anlayışına ait olan küçük bir heykelin bulunmasıyla bu karar değişmiştir. Kazılara, yaklaşık 60-70 yıl daha devam edilmesi kararlaştırılmıştır. Hitit dönemi ve daha da öncesine ait buluntulardan, Kalehöyük'ün o zamanki uygarlık merkezlerinden biri olan Konya'daki Çatalhöyük ile bağlantılı olduğu anlaşılmıştır. Kazı çalışmaları halen devam etmektedir.

Prof. Dr. Sachihiro OMURA, Ali DEMİREL ve torunları

Gelelim müzeye:

Müze çok özel bir mimari tarzda inşa edilmiş. Müzenin duvarları, giriş kısmından itibaren özel taş kaplaması ile özgün bir yapı oluşturulmuş. Müze, kazı yapılan höyüğün elbette biraz uzağında inşa edilmiş. Müzenin üzeri toprakla kapatılarak bir tepe oluşturulmuş. Müze, yapay tepenin altında ve tepenin şekli, kazı yapılan Kalehöyüğün ikiz kardeşi gibi. Üzeri ve yamaçları çimle kaplanmış olan 'Müzetepe'ye geriden bakıldığında, sadece doğal bir tepe olarak görünüyor. Giriş kapısı bile sanki bir mağara girişi gibi ama içeri girildiğinde muhteşem bir müze ile karşılaşılıyor. Müze içinde idari bölümler tabii ki var ama asıl olan elbette sergileme kısımları. Teşhir salonlarında sıralanan eserler; alışılagelmiş anlayışın dışında bir düzenleme ile sergilenmektedir. Bilindiği gibi klasik müze anlayışında; bulunan en eski yani ilk yerleşim ile ilgili eserlerden başlanılarak; en son yerleşimin yapıldığı zaman diliminde bulunan eserlerin sergilendiği bir sıralama uygulanmaktadır. Oysa bu Müzetepe'de, yaygın uygulamanın dışında bir anlayışla düzenleme yapılmış. Şöyle ki: Tarihi buluntuları sergilemede sıralama, girişten itibaren en son devir yani kazıda ilk çıkanlardan itibaren, tarihi geriye doğru gittikçe yani kazı derinleştikçe bulunan

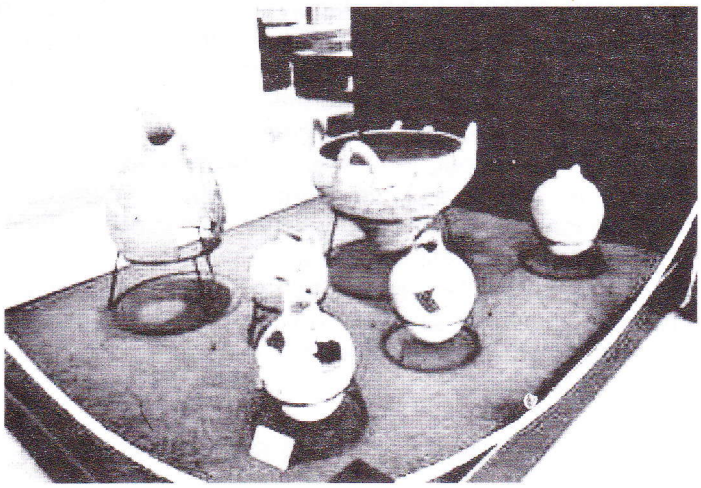

Müze içinde sergilenen toprak kaplar.

objelerin sıralanması esas alınarak yepyeni bir sergileme tekniği uygulanmış. Örneğin; Kalehöyük'te en son yerleşim Osmanlı dönemidir. Dolayısıyla buluntuların sıralanmasında Osmanlı döneminden başlanılarak M.Ö. 5.500 (günümüzden 7.500 yıl önceye) yıllarına doğru giden çağdaş bir düzen oluşturulmuş. Ayrıca müzede; Kalehöyük'ün tarihi ve buluntular hakkında sanal bir gösteri ve sanal bir sunucunun anlatımı bölümü var. Gezdiğim hiçbir müzede görmediğim bu teknolojik uygulama, hem ilginç hem de bilgilendirici. Yine müze içinde bir bölümde; ziyaretçilerin cihazı bizzat kullanabildikleri, yapay film gösterisi var. Bu gösteride; Kalehöyüğün tarihi geçmişinde insanların nasıl yaşadıklarını sanal olarak gözlemleyebiliyorsunuz.....

Müzetepe'de sergilenen tarihi eserlere gelince:

Şimdiye kadar yapılan kazılarda 500.000 (beşyüzbin) parça tarihi buluntu elde edilmiş, bulunan kalıntıların sadece %2 si bile sergilenecek durumda olsa (ki öyle) 10,000 (onbin) tarihi buluntu sergilenecek değerde demektir. Sergi salonlarındaki buluntu sayısını sayamadım, bilmiyorum. İlgimi çekip not aldıklarımı bile yazmaya sayfa yetmez. Günümüzden 3.500 yıl önce Anadolu'da sürüler halinde bulunan geyiklerden birinin boynuzları ile aynı çağda Anadolu'da yaygın halde var olan Anadolu Aslanına ait bir çene kemiği özellikle dikkatimi çekti.

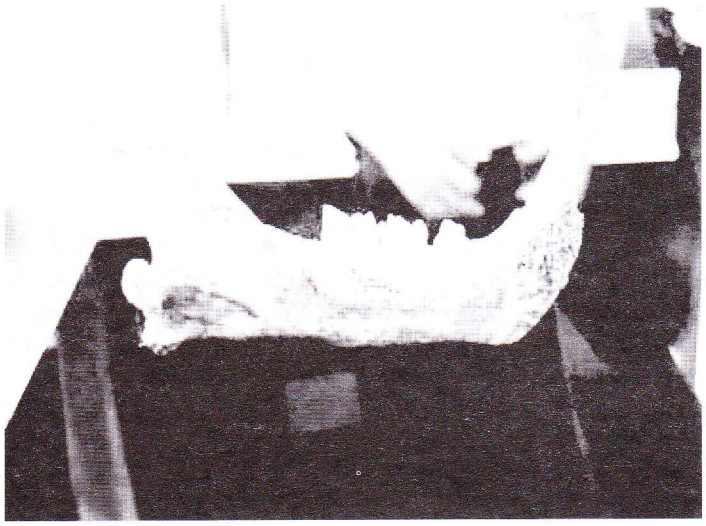

M.Ö. 3500 yıllarında yaşamış Anadolu Aslanına ait çene kemiği.

Genel anlamda ise; Osmanlı İmparatorluğu döneminden geriye doğru M.Ö. 5.500 (günümüzden 7.500) yıl öncesine kadar pişmiş topraktan yapılan çeşitli çanak-çömlek- küp hatta süs eşyası, tunç – bakır – kurşun – boncuk – doğal kristal ve altından yapılma kadın süs eşyaları, mühürler ve çeşitli araç-gereçler, kandiller, seramik objeler, tamgalar, ok uçları, bıçaklar vb... Böyle kısaca yazıp sıraladığıma bakmayın, örneğin çanak-çömlek dediğimde; şekilleri, büyüklükleri, kullanım amaçları hele üzerlerindeki işlemeler dikkate alındığında, pek çok çeşit var, her biri ayrı değerde sanat eseri... Buluntulardan öyleleri var ki taşıdığı tarihi önem bakımından paha biçilemez. İşte onlardan bazıları:

1) M.Ö. 18.yy. (günümüzden 3800- üçbinsekizyüz yıl önce) yıla ait olduğu saptanan tablet. Tablet Asurca yazılmış. Ne yazık ki tabletin ön yüzü daha çok olmak üzere, hemen her yeri hasar görmüş durumda; bu sebepten metin tam olarak okunamamış. Ama insan isimlerinden olan bir liste, kübabbar-gümüş, seum-arpa, gig-buğday. Ayrıca Asur ticaret vesikalarında kullanılan Karpatu, sarsaranu gibi ölçü birimleri ile Askapu-deri ustası gibi sözcükler okunabilmektedir. Bu tabletin önemi: Herhangi bir obje olmayıp yazılı belge olmasıdır, tarihin ta kendisidir.

M.Ö. 18 nci yy. (günümüzden 3800 yıl) dan ticari tablet

Asurlardan Konya'ya kadar uzanan (daha ötesini henüz bilmiyoruz) ticari kültürün; Çatalhöyük ile Asur devleti arasında önemli merkezlerden birinin de Kalehöyük olduğu anlaşılmaktadır. 2) Müzetepe'te sergilenen çok önemli buluntulardan biri de (kral asasının başı olduğu sanılan) leopar başı heykelidir. Leoparın benekleri olarak altın ve Turkuaz taşlar kullanılmış. Bu taşların Orta Asya'dan, kadim Türk yurdundan geldiği belirlenmiş! Sümer – Asur – Anadolu Hitit – Orta Asya birlikteliğinin en önemli kanıtlarındandır. Leopar başı heykeli doğal kristalden yapılmış. Heykele verilen şekil ve o minicik beneklerin yapılışında çok özel bir teknik ve çok ince bir işçiliğin olduğu açıkça görülmektedir. 3) Sadece 1 Cm.lik bir heykelcik. Bu heykelciğe 'ana tanrıça' denilmiş! Ana tanrıça değil, yalan, uydurma. Çünkü batılı – Haçlı zihniyetli sömürgeci barbarlar; sadece 1000 (bin) yıllık geçmişleri olduğu, tarihin daha derinlikleriyle hiçbir kültürel kökleri bulunmadığı için, hatta biraz irdelendiğinde insan eti yiyen yamyamlar

(Fransa'daki mağara kalıntıları ile kanıtlanmıştır) olduklarından, aşağılık kopleksi içindedirler. Kökü tarihin derinliklerinde olan ulusları, özellikle de biz Türkleri hatta bütün Turan uluslarını aşağılamak için her türlü yalan ve iftiraya başvurmaktadırlar. Onların dikte ettiği tarih ve tarihi kalıntıların yorumları kasıtlı ve iftira atmaya yöneliktir. Neymiş efendim; Türkler ağaca taparmış, dağa taparmış, anaya ve babaya taparmış vb. hepsi yalan... Binlerce yıl öncesinde Turan kökenli uluslarda 'ANA BASKIN' aile yapısı vardı. Daha sonraları, zaman içinde 'ata baskın' aile şekli gelişti. İşte aile içinde ananın baskın olduğu çağlarda, ANA heykeli yapılması kadar tabii ne olabilir ki? O çağdaki insanların analarına taptıkları gibi bir saçmalık, ön kabul olarak önümüze konmaktadır. Oysa, bilindiği gibi Turan kökenli uluslar, bilinen en eski tarihlerden beri 'Tengri Tek' diyerek, Yüce Yaratıcının tek olduğu inancı, tin köklerimize bile işlemiştir. En eski çağlarda bile Tengri Tektir, ana değildir, ata değildir, dişi-erkek değildir, oğlu kızı olmaz, yücelerden yücedir – kimse bilmez nicedir... Neyse, aslında konumuzun biraz dışına (mecburen) çıktık. Bu ana heykelinin önemi şurada: M.Ö. 5.500 yılına tarihlenen bu heykelin yapıldığı çağda, ANA BASKIN (anaerkil) aile yapısı olduğu anlaşılmış olmakla; Kalehöyük'te yerleşimin söz konusu tarihten daha eskilere dayandığı kanaatine varılmıştır. İşte bu sebepten ötürü, Kalehöyük kazılarına 60-70 yıl daha devam edilmesi öngörülmektedir. Bakalım daha neler çıkacak?..

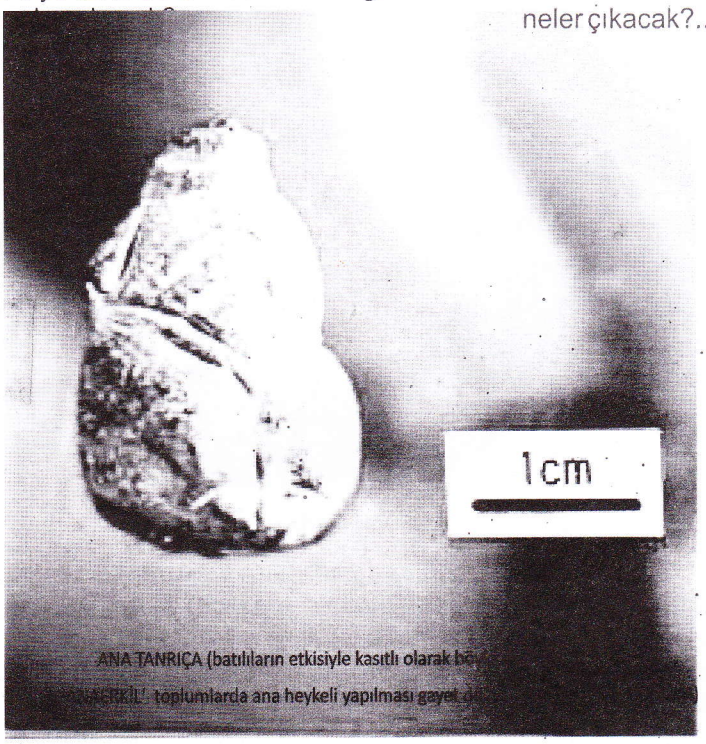

ANA TANRIÇA (batılıların etkisiyle kasıtlı olarak bö...
ANAERKİL toplumlarda ana heykeli yapılması gayet ...

Kalehöyük müzesi aslında bir bahçenin içindedir. Bu bahçe - park 'Japon tarzı' denilen bir anlayışla kurulmuş. Burada bahçeyi ayrıntılarına kadar anlatmam mümkün olmaz ama şu kadarını yazmalıyım: Çoğumuzun bildiği; saray park-bahçeleri, şehir park-bahçeleri ve özel park-bahçelerde hemen her düzenleme geometrik şekillerden oluşur. Ağaçların dikimi hatta çimler bile insan elinden çıktığı belli olan yapay park-bahçelerdir. 'Japon Tarzı' park-bahçelerde ise her şey olabildiğince doğaldır, içinde gezerken bu parkın insan elinden çıktığını – yapay olduğunu unutursun. Yapay düzenlemeler ve görünümler; bir taraftan insanı dinlendirirken diğer taraftan zihince ve ruhça yormaktadır. Oysa 'Japon Tarzı'nda düzenlenen park-bahçelerde; bedence, zihince ve de ruhen dinlenilip rahatlanılmaktadır... Aslında bu yazdıklarımın daha iyi anlaşılması için sanırım gidip görmek gerekir...

Sayın 'Nevzuhur' okuyucuları; Kırşehir İli, Kaman İlçesinin 3-4 Km doğu tarafındaki Kalehöyük kazı alanını, Kalehöyük Müzesini ve Japon park – bahçesini olabildiğince kısaca yazmaya çalıştım. Sonuç olarak derim ki; gidip görün, zor değil, imkânsız hiç değil!..

Yazımı sonlandırırken; bütün Japon kardeşlerime, Prens Mikada ve ailesine ve özellikle de Prof. Dr. Sachihiro Omura kardeşimize teşekkürlerimi sunuyorum...

YOKSA KENDİSİ DE BİR SIRLI MIYDI ?..

MUSTAFA AKBABA

2014 yılında eşimle birlikte gerçekleştirdiğimiz bir yurt dışı seyahati için İstanbul'a birgün öncesinden gitmiştik. O günü dolu dolu değerlendirebilmemiz maksadıyla, Antalya'dan İstanbul'a en erken kalkan uçaklardan birini tercih etmiştik. Ecdadımızın düşünüp de gerçekleştiremediği, yapımı bu yıllara nasip olan 'Marmaray' harikasını merak ediyorduk, dolayısıyla Marmaray'la yapacağımız bir gezintiyi Antalya'dayken programımıza almıştık.

Yenikapı'dan Marmaray tarikiyle Kâbe toprağı kabul edilen Üsküdar'a geçtik. Yüksek tahsilimi İstanbul'da yaptığım için, hele tahsil hayatımın son yıllarında Üsküdar Mûsıkî Cemiyeti'ne haftada üç kere gidip geldiğimden dolayı Üsküdar bana yabancı bir semt değildi. Hem yabancı değil hem de İstanbul'un en sevdiğim köşelerinden bir yerdi.

Üsküdar'a gidilir de Aziz Mahmud Hüdâyî Hazretleri ziyaret edilmez mi? Zaten, suların altından geçerken üstündeki "Hüdâyî Yolu" nu hatırlamıştık. Üsküdar'ın o uhrevî havasıyla adeta özdeşleşmiş olan o zatı ziyaret etmemek büyük bir noksanlık olurdu.

Türbesinde kendilerine bağışladığımız üç İhlâs ve Fatiha'larımızdan sonra şefaatini umarak caddeye doğru rampa aşağı inerken sağ tarafta dinî yayınlar satan bir kitapçı dükkânına takıldık. Sahibi orta yaşlarda, orta boylu, tıknazca, beyaz sakallı bir kimseydi. Kendisine; 'Aşağıda cadde üstünde yıllar önce bir Attar dükkânı vardı, bu yoldan aşağıya inince sol tarafta mı yoksa sağ tarafta mı kalıyordu?' diye sordum. Yüzüme dikkatlice bakan kitapçı; "Üsküdar'da Bir Attar Dükkânı" cevabını verdi ve ilave etti; 'İnince sol tarafta idi, şimdi olduğu yerde hafriyat çalışması var' dedi. Hafızam beni yanıltmamıştı. Hazreti ziyarete giderken eşime; 'O Attar dükkânı buralarda bir yerdeydi ama şu anda sana tam yerini gösteremiyorum.' demiştim.

"Üsküdar'da Bir Attar Dükkânı" merhum Prof. Dr. Ahmed Yüksel Özemre'nin kitaplarından birinin adıydı. Kitapçı bana merhum Özemre'yi tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de kendisini şahsen değil, eserlerinden tanıdığımı, talebelik yıllarımda Üsküdar Mûsıkî Cemiyeti'ne gelip giderken, yani kırk sene önce o attar dükkânının önünden çok geçtiğimi söyledim.

O zamanlar o attar dükkânının bir medrese; kelâm, gönül, san'at ehli pek çok zevatın uğrak yeri, manevî ve içtimâî açıdan bu kadar önemli bir mekân olduğunu bilmiyordum. Bunların ötesinde, dükkân sahiplerinden

Mustafa Düzgünman'ın ekol sahibi bir ebru sanatkârı olduğunu benim kulağıma fısıldayan hiç kimse olmamıştı. Bunları yıllar sonra; " Üsküdar'da Bir Attar Dükkânı" nı okuduktan sonra öğrenmiştim.

Merhum Ahmed Yüksel Özemre bu dükkân hakkında bakın neler söylüyor:

< Üsküdar'daki bu Attar Dükkânı nice sohbetlerin, nice dostlukların, nice himmetlerin, nice hayırların, nice tefekküre şâyân ibretlerin, nice füyûzatın, nice mânevî tohumların ve irşadların sebebi ve mihveri olmuştur. Neyzen Niyâzi ağabey, bir gün bana, bu dükkânın rahmânî füyûzatının sebep olduğu maddî ve mânevî müktesebâtını hamd ü şükrânla ve cezbeyle yâd ederken; "Yüksel'ciğim, biz bu dükkândan geçmemiş olsaydık şimdi yedi dükkân süprüntüsünden beter olurduk" demiştir.>

AHMED YÜKSEL ÖZEMRE

Ahmed Yüksel Özemre; akademisyenliği dolayısıyla başta Teorik Fizik ve Nükleer Mühendislik ile ilgili 12 cilt telif ders kitabı olmak üzere çok sayıda makale ve rapor neşretmiştir. Dinî konularda da eserleri bulunmaktadır. Çünkü fizik ile beraber metafizik de onun ilgi alanı içerisindeydi. 'Ahir zamanında' diyebileceğimiz döneminde hatırat niteliğinde kaleme almış olduğu; Üsküdar'da Bir Attar Dükkânı, Üsküdar'ın Üç Sırlısı, Üsküdar Ah Üsküdar, Hasretini Çektiğim Üsküdar, Gel De Çık İşin İçinden, Geçmiş Zaman Olur Ki, Portreler-Hâtıralar, Galatasarayı Mekteb-i Sultânî'sinde Sekiz Yılım, Ruhan gibi kitapları ile insanlar onu daha yakından tanıma fırsatını bulmuş oldular.

Yazılan hatıralar, yazarın iç dünyasını dışa yansıtması, mâzisini artısı ve eksisi ile cem etmesi gibi görünse de yazılanların satır aralarında o günlerin siyasî, dinî, içtimâî, mimarî, san'at yaşantısını görür, yazarın iç dünyasının ötesinde umumî bir fotoğrafı seyredersiniz.

İşte, merhum Özemre'nin hatırat olarak kaleme aldığı bu eserlerinde de Üsküdar'ı, İstanbul'u, Türkiye'yi, daha da ötesi dünyayı geniş bir perspektiften seyrediyorsunuz. Hem de bu tabloyu; çok güzel, gerçek Türkçe ve çok akıcı bir üslûpla izliyorsunuz.

Bu yazımızda Prof. Özemre'nin vücûda getirmiş olduğu bu eserlerinin tahlilini yapacak değiliz. Daha açık bir ifadeyle söyleyecek olursak; bu satırlar kitaplarının tanıtımı amacıyla kaleme alınmış değildir. Maksadımız merhum Ahmed Yüksel Özemre'yi bilenlere tekrar bir hatırlatmak, onu rahmetle tekrar yâd ettirmek, bilmeyenlere de tanıtmak adınadır. Değerli insanların tanıtılması, unutturulmaması, gelecek nesillere yansıtılması gerekliliğine inananlardanım. Biz; Türkiye'nin çok değerli bilim adamı, ilk atom mühendisi olan Özemre'nin özgeçmişini, kitaplarında yer alan hayat hikâyesinden alıntı yaparak aşağıya kısaca aktaracağız ama kendisini çok iyi tanıyabilmek, imanındaki ve milliyetçiliğindeki samimiyeti görebilmek, bilim ve kültür adamlığı vasfının ne olması gerektiğini anlayabilmek için yukarıda ismi zikredilen kitaplarının okunması da mutlaka gerekmektedir.

Ahmed Yüksel Özemre; 3 Nisan 1935'de Üsküdar Balaban'da Münip Paşa Konağı'nda doğmuş, konak adab ve terbiyesi üzerine büyümüştür.

1954'de Galatasaray Lisesi'nden, 1957'de İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik- Fizik Bölümü'nden ve 1958'de Fransa Nükleer Bilimler ve Teknoloji Millî Enstitüsü'nden mezun olmuştur. Bu itibarla Türkiye'nin ilk Atom Mühendisi'dir. Dört senelik fakülte dönemini ikibuçuk senede bitirdiği için tüzük gereği diploma alamamış, Avrupa'da doktora yaptıktan sonra lisans diplomasını almıştır. Bu konuda kendisi belki de tek örnektir.

1969 yılında Profesör olan yazar İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Teorik Fizik Kürsüsü ve Matematiksel Fizik Anabilim Dalı başkanlıklarını 11 yıl yürüttükten sonra 1984'de kendi isteğiyle emekliye ayrılmıştır. Ayrıca Çekmece Nükleer Araştırma ve Eğitim Merkezi Müdürü, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Dekanı, Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu (TÜBİTAK) Bilim Kurulu Üyesi, TÜBİTAK Marmara Bilimsel ve Endüstriyel Araştırma Markezi kurucu kurul üyesi, Türkiye Atom Enerjisi Kurumu (TAEK) Başkanı, Enerji ve Tabiî Kaynaklar Bakanlığı Danışmanı ve Nükleer Santral Prole Koordinatörü gibi görevlerin yanı sıra Türkiye'yi NATO Bilim Komitesi'nde, OECD Nükleer Enerji Ajansı Yönetim Kurulu'nda, CERN (Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi) Konseyi'nde ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı nezdinde de yıllarca temsil etmiştir. 1998-2000 arasında Türkiye Elektrik Üretim Ve İletim A.Ş. nin Genel Müdürü'nün "Akkuyu Nükleer Santral İhalesi" konusunda Danışmanı olarak çalışmıştır. TAEK Danışma Kurulu Üyeliği'nde de bulunmuştur.

Ahmed Yüksel Özemre; hayatı boyunca maruz kaldığı hastalıklara, geçirdiği ameliyatlara ve meslek hayatında uğradığı ağır haksızlıklara bir mümin olarak Hz. Eyup sabrıyla göğüs germiş, hem bilim adamı, hem kültür adamı olarak yapacağını yapıp, söyleyeceğini söyleyip, yazacağını yazdıktan sonra bu fâni âlemden 25 Haziran 2008 tarihinde 73 yaşında iken bekâ âlemine göçüp gitmiştir.

Yukarıda anıldığı üzere; "Üsküdar'ın Üç Sırlısı" diye bir eseri vardır. Burada, Üsküdar'da yaşamış Üç sırlı şahıstan bahseder. İnsan; ' yoksa kendisi de bir sırlı mıydı?' diye aklından geçirmeden edemiyor.

Ruhu şâd olsun...

BAĞLAMINDAN KOPARILIŞ SÜT TOZUYLA BAŞLADI

ANDAÇ

Benjamin ağacının altındaki çay bahçesinde bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan da eşsiz değerlerini çevresinde barındıran ve aynı zamanda şehrin merkezi Kalekapısı'nın buram buram tarih kokan havasını soluyordum. Her biri inci daneleri gibi Attala'nın heykelini, Saat Kulesini, Tekeli Mehmet Paşa Cami'sini ve bu güzellikleri tamamlayan Yivli Minareyi seyrediyordum. Bu arada Kaleiçi'ni çevreleyen surlardan arta kalan iki köhne kulenin, hemen yanındaki Mevlevi Dergâhının restorasyonuna bekçilik ederek kolladığını keyifle izliyordum.

Meydandaki kalabalık turist kafileleri, içtiğim kahvenin telvesi gibi öbek öbek toplanmışlar, kendilerince anılar biriktirme telâşındaydılar. Birçoğunun genlerinde Türklerden bir eser olabilme ihtimali, hiç birinin umurunda olmasa da alış-verişin yanı sıra atalarının bu güzel şehirde bıraktığı eserlere dokunmaya çalışmalarını seyretmek de ayrı bir mutluluk kaynağı oluyordu. Tabii ki çarşı esnafı da bu arada boş durmuyor, telvenin tadına bakmak için 'bal tutan parmak yalar' misali kapı önü nöbetindeydiler.

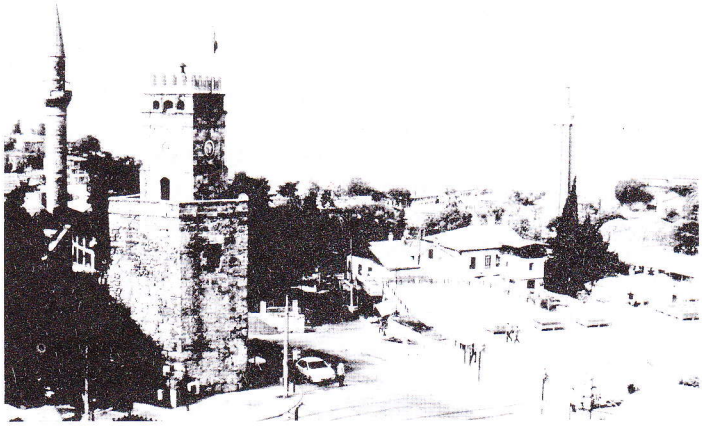

Meydan - ANTALYA

Çay bahçesinin arkasında, rengârenk okul malzemesi satan dükkânların telâşı, yeni ders yılı hazırlıklarına soyunmuş ailelerin telâşına karışmıştı. Onları seyrederken, İstanbul'daki Mahmut Paşa Yokuşundan aşağıya okul alışverişi için koşuşturmalarımı hatırlamış, geçmişe kaçamak bakışlarla bakmak için bahanelerden birinin zeminini hazır bulmuştum. Ben de fırsatı kaçırmadım. Haseki'deki, altında dükkânları bulunan iki sınıflı küçücük Taş Mektebin üst katında, geniş bir oda büyüklüğündeki beton bahçesinde, siyah önlük beyaz yakayla karafatmalar gibi koşuşturduğum günlere dönmüştüm. Hiç unutmam o günlerde (1954) Amerikan yardımından olan, süt tozuyla birlikte iki çeşit gravyer peyniri ile yapılan ders arası beslenmelerle ihtimam içinde büyütülüyorduk. İkinci bardak sütü içenlerimiz kendini şanslı sayarak sevinirlerdi. O zamanlar iyi beslenemediğimizden dolayı fizik olarak sağlıklı büyümemize Amerikalıların katkılarını inkâr edemezdik(!) Tabii ki kafalarımızın içi için de aynı şeyi yapmadıklarının bilincinde olamazdık.

Yiyip içtiklerimizin hamurunda mı bir şey vardı? Bilemem. Ama onlar, en azından aldığımız yetersiz eğitimin beşiğinde sallanırken, boşa geçen senelerin başlangıcı olmuş simgeleri gibiydiler. Bir gram bal için bir kilo odun yediğimizin farkında olmadan, bünyemizde keçiboynuzu gibi fayda sağladıklarını o zamanlar nereden bilecektik? Araba farına yakalanmış tavşan gibi hiçbir şey yapamadan geçti yıllarımız. Şimdilerde hâlâ anlamayanların ve de anlamak istemeyenlerin çoğunlukta olması da ayrı bir mesele ya neyse.

Bu durumda olmamızda iki şeyin çok büyük önemi vardı. Bir tanesi Türk Milli Eğitiminin saptırılarak çökmüş olmasıydı. Nasıl çökmesin ki: mesela Hammurabi Kanunları, börtü böceğin üreme ve beslenme sistemleri gibi temel bilgilerin(!) Işığında o çöküşün yolunda hızla ilerlerken, bizi gitmememiz gereken yerlere götürdüğü gibi, sahip olduğumuzdan daha çok gizli şeytan yetiştirmekten başka bir işe yaramadı.

Cumhuriyetin eğitim sistemi Tevhidi Tedrisat Kanunu'yla tayin edilmiş bir sistemdir. Amaçları yurttaş yetiştiren laik liseler üzerine kuruluydu. Yurt bilgisinden tutun da tarihe kadar; sosyolojiden, psikolojiye kadar bütün hepsinin okunduğu bir yerdi liseler. Böyle bir liseden çıkanlar hem yurdu üzerinde hem de dünya üzerinde düşünür, fikir sahibi olurdu.

1970'lerden itibaren Tevhidi Tedrisat Kanunu delindi. Bazı okullarda Türkçe tedrisat kalktı, yabancı dille tedrisat devlet liselerine kadar girdi ki bu ancak sömürgelerde görülen bir durumdur. Bağımsız bir devlette böyle şey olmaz. İkincisi de, klasik lisenin o sağlam yapısı bozuldu. Şimdi artık daha çok kolej türü okullar itibardadır. Kolej türü okullar yurttaş yetiştirmez, tüketici yetiştirir. Görünen görüntüye baktığımızda; bu politik oyunlar çok uzun vadeli olup, bilinçli şekilde hazırlanmış ve çok gizli şekillerde tatbik edilmiştir. Sonuçta insanlara gerçekler anlatılmamış ve çoğunluk karanlıkta bırakılarak yönlendirilmişler, halk yeniden şekillendirilmiştir.

Yapılan hileli oyunları bilenler programın içinde olduklarından onlar da gerçeği başkalarına itiraf edecek durumda değildirler. Böylece bir gizlilik alıp başını gider. Elbette ki gerçeği bilmek isteyen pek çok insan her yerde vardır. Fakat onlara gerçek söylenmedikçe onlar da karanlık içinde kalmaya mahkûmdur. Bu kadar toz duman arasında tabii ki 'yanlış yoldayız' fermanları okunamazdı.

Genelden özele yaklaşarak tarih hakkındaki yutturmacalara yaklaşarak konumuza ısınırken; 'Gerçeği arayan özgürlüğü bulur.' düsturundan uzak bilinçsizce büyüme çabalarımıza bir göz atalım. Güvenli ve kaygan yüzey gibiydi tarih konumuz ve tarihimizi bağlamından koparmadan işlemeye çalışan az ama öz tarihçilerimizin ikazları bu şartlarda göze görünmedi. Eğer görülseydi Türklerin dünya tarihinin en eski ve en köklü milletlerinden birisi olduğu gerçeğiyle yüzleşirdik. Bilinen tarihin hemen her devresinde Türkler var olmuşlardır. Orta Asya'dan başlayan tarihi serüvenleri, benimsedikleri kültür ve hayat tarzı sebebiyle anayurt olarak nitelendirdikleri bu bölgenin dışına taşmış, beş kıtada önemli izler bırakmıştır. Geçmişimizde gittikleri yerlerde ya başrolü oynamışlar, ya da tarih onların üzerine kurulmuştur. Yani anlayacağınız, gereksiz ve aynı zamanda tarihimizin hakikatleri ve kökleri konusundan uzak boş bilgilerle donatılarak yetiştirilmiştik.

Zaman zaman köklerimizle ilgili yazılara dönüş yapma gereksinimim, bağlamla söylemi birleştirme gayretinden kaynaklanıyordu. Aşikâr olanı ancak şimdi idrak ediyordum.

Kadim dostumuz(!) Amerikalılarla yapılan anlaşmaya uyarak, Milli Eğitimimize yaptıkları değerli katkıları(!) hatırladığımda, şükranla kabullenişimiz üzerinden uzun seneler geçtiğini bilmek, kayıp seneler adına üzüntü vericiydi. O yıllardan sonra ancak Avrupa ve Amerika'nın işine geldiği gibi yani Millisini es geçerek eğitim verilmiş, bizi kendilerine döndürmede başarılı oldukları gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştık. Öğretilenler o kadar kök sarmıştır ki onları yıkıp yenisini ve doğru olanı inşa etmek oldukça zor görünür. Bu, adam sendeciliğe karşı çıkan ve bir elin parmakları kadar sayıları olan, gerçekleri gün ışığına çıkartmaya soyunan tarihçilerimizin uğraşlarına ışık tutacak ilginç bir benzetmeyi paylaşmak isterim.

İtalyan heykeltıraş Michelangelo, insanlığın gördüğü en önemli heykellerden biri olan, papanın mezarı için yaptığı Musa Heykeli'ni bitirdiğinde; "bu heykeli nasıl yaptınız?" beğeni dolu sual karşısında; "Ben mermerin içinde hapsolmuş meleği gördüm ve o serbest kalana kadar mermeri yonttum. Ben heykel yaratmıyorum, heykeller o taşların içinde zaten var, ben sadece fazlalıkları alıyorum." şeklindeki vecizesinin temeli, rivayete göre bir kız çocuğunun hayâl dünyasının zenginliğine dayanır. Kız çocuğu bir at büstünün yontulduğunu izlerken birden; "O atın taşın içinde olduğunu nereden biliyordun?" suali, yukarıdaki ilginç cevabın ilham kaynağı olduğu söylenir.

Şimdi biz de o yontucu gibi tarihimizdeki gereksiz bilgileri, yalanı ve dolanı bir yonga gibi atabilirsek, gerçek tarihimiz şaheser bir eser gibi gün yüzüne çıktığı gibi, 'o gerçek zaten oradaydı' demek ihtiyacı duymazdık. Mesela, bize yutturulan ' 1071'de Alparslan Malazgit'i almakla Türk Tarihi başlar' masalını unutabilirsek, geçmişimize bizi bağlayan zincirin halkası kopmamış olur, aymazlıktan sıyrılabiliriz. Benimse, gerçek tarihimizi kabullenmenizi talep etmekten başka bir şey gelmiyor elimden. Talebim bir rüya sayılabilir, lâkin yaşamda umut dolu düşüncelerin diğer adı rüya değil midir? Dergimizin 31. Sayısında geniş anlatımları burada tekrar etmeden, bu konuda kabullenmelerinizi kolaylaştıracak satırbaşlarıyla olsa da birkaç örnek vermem gerekir.

Nazi Almanya'sından kaçıp senelerce İstanbul Üniversitesinde öğretim üyesi olan Alman asıllı Prof. Numark; " Samimi olarak itiraf etmeliyim ki Avrupalı, Türkleri hiç sevmez ve sevmesi de mümkün değildir. Asırlardır kilisenin Türk ve İslâm düşmanlığı Hıristiyanların genlerine işlemiştir. Tarihten Türkler çıkartılırsa geriye bir şey kalmadığını onlar iyi bilir." demiştir. Bizi sevmemelerinin sebebi olarak 600 yıllık Osmanlı hâkimiyeti gibi gösterilse de asıl gerçek çok daha gerilerde gizlenmiş olanıdır. Eski çağlara ait 'tarih' diye yazılıp ve dünya halkına gerçekmiş gibi tanıtılan hususlar sahte kılıflar içine saklanmış yalanlar olup, gerçeği söylememektedir. Tarih gibi tanıtılan yalan dolanlar Türk dünyasının geçmişine yönelik olup, Anadolu'dan, Orta Asya'dan kopup bütün dünyaya yayılan Türk insanının binlerce senelerden beri gittikleri her yerde geliştirdiği muhteşem bir medeniyetin çökertilmesini ve bilinmemesini hedef almıştır. Türk'ü karalama taktiği çok etken bir soğuk savaş aracıdır. Bu araç çok eski Tur-Türk dünyasına karşı yapıldığı gibi, Osmanlı'ya da yapılmış ve günümüzdeki Türk dünyasına karşı da devamlı kullanılmaktadır. Osmanlı çökertilmiş ve şimdi sıra Türkiye'ye gelmiştir.

Türk insanının tarihteki yerini kabullenmemeye sevk eden durum yahut durumlar ne olabilir? Türk insanına karşı olan kin ve garazın kaynağı Türk insanına karşı çok eskilerden beri geliştirilmiş olan çekememezliktir. Çünkü Tur-Türk insanı dünyaya medeniyet vermiş, fethettiği topraklara medenilik getirmiştir.

Şimdi de dünyayı şekillendiren Türklerin, batı için hazmı zor gerçeklerine kısaca bir göz atıp, onların bu inandırıcılıktan uzak saptırmalarının geçmişteki izlerine dokunup, birlikte irdeleyelim. İnanın yazmazsam içim acıyor, yazsam maalesef aldıran olmadığını biliyorum. Yine de o yolda kararlılıkla yürümeliyiz.

Yazıyı, Orta Asya'dan göç ederek Güneye inen Sümerlerin M.Ö 3200'lerde bulduğunu, o tarihlerde Yunan ve Latin Medeniyetlerinin dilinden vazgeçtim, kendilerinin ortalarda olmadığını şimdi biliyoruz. Sümerceyi söken Sör Henry C. Rawlingson; "Bu Turani bir dildir." demiştir. Türkçe dil konuşan Sümerler Orta Asyalı Tur-Türk insanı idiler ve denebilir ki günümüzde insanlığa hizmet, pek çok konuda yapılan katkılar, onlar tarafından düşünülmüş ve geliştirilmiştir. Orta Asya'dan bu yana Türkler, Gök Tanrı (Tengri) dedikleri tek tanrılı dine sahip olduklarını, batıda kurulan medeniyetlerin ilk ataları olan; dili, dini ve medeniyetleriyle proto-Türkler tarafından kurulduğu en az 400 yıl Avrupa'nın topraklarında at koşturmuş olduğunun kabullenilmesi, işte bu yüzden batılılar tarafından asla kabul görmemişti, göremeyecekti de...

Örneklerimizi bir parça daha açarak yazımızın akışında devam edelim. M.Ö 3000'lerde Makedonya'dan giriş yapan proto-Türk kavmi Pelasglar olduğu su götürmez bir gerçektir. Dilleri Etrüskçeye çok benzeyen Pelasgca, Hind-Avrupalı olmayan agglutinatif bir dildi. Helenler ise ancak 1000 yıl sonra M.Ö 2000'lerde Kuzeyden Pelasgların boş bıraktıkları yerlere yavaş yavaş yaklaşarak medeniyetlerini kurmaya başlamışlardır. Bodrumlu Herodot'un bile Yunanistan'ın ilk adı Pelasgia'dır diyerek gerçeği ifade ettiği de bilinir. Roma Medeniyeti ise, bugünkü tarihi ve arkeolojik incelemelerin kesin olarak ispat ettiğine göre, pek çok unsurunu Etrüsklere borçludur. Onların da ilk bulundukları yerler şimdiki Floransa'dır (Orta İtalya). Onlar, Türkçe konuşan Tur-Sakalar olup, İtalya'nın batısındaki ülkelerine verilen ' Etruria' adı, Tur-Er-Öyü (Tur insanının evi) anlamından da anlaşılacağı gibi, adın Türkçeliği inkâr edilemeyecek kadar acıktır. Ön Türklerden olan Etrüskler'in Avrupa uygarlığını kuranlar olduğunu, başta Avrupalılar kabul eder. Avrupa'nın yazısı, dini, dili de kendisine ait değildir. Böyle bir kökenleri yoktur ve tarihi çok gençtir. Kendine kök aramak zorunda kalmıştır. Yunanca 2700 senelik bir dildir. Fransa 1500 yılından beri tarih sahnesindedir. İngiltere'nin tarihi ise 1500 yıldır. En uzun Almanlarınki olup 2100 yıldır. Ayrıca Macarlar, Bulgarlar ve Finler de Türktü. Onlar, İslamiyete girmedikleri için Türklüklerini kaybettiler. Sadece kökleri Oğuz'a dayanıp kendilerini Türk kökenli bir toplum olarak kabul eden, sayıları 300.000 kadar olan Gagavuzlar hariç, Müslüman olan tüm Türk ırkları kimliklerini koruyabilmiştir. Avrupa, 1780 yılında Etrüsk yazıtlarını bulunca "bizim kökenimiz bulundu" deyip büyük sevinç yaşamıştı. Etrüsklerin kökeninin de ön-Türkler olduğunu öğrendiklerinde bu sevinçleri uzun sürmemiş, bu sefer de onların kültürlerine

sahip çıkmaya kalkışmışlardır.

Devlet kurmak yanında, askeri nizamlarına varıncaya dek, Etrüsklerden istifade ettiklerini görmek, ayrıca sanat dalındaki şaheserlerinden biri olan altın takıların nasıl işlendiğini günümüzde dahi hâlâ çözemediklerini bilmek yüreğimize biraz su serper. Biraz daha gerilere gidip gelişimin bağlamına bakıldığında, iki kavmin de ataları İskitlerdir ki onlar da bir Türk kavmi idiler. Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar da Orta Avrupa ve Balkanları Haçlı ordusuna mezar ettiklerini göz önünde bulundurursak; Orta Asya'dan İskitler (sakalar) ve Hunlarla ve de Anadolu'daki Yerleşik Türklerle başlayan, Cumhuriyetimize kadar kesintisiz devam eden, zamanın onurlandırdığı, bilinen tarihin hemen her devrinde var olan Türklerin gerçeği karşımızda belirir.

Yerleşik Türkler derken bu konuyu da biraz açalım. Tarih ve arkeoloji bilgileri öteden beri tarihi gerçeklerin değişebileceğini göstermiştir. Artık bilim insanlarımız 'Antik çağlarda Anadolu'da Türk yoktu, Türkler 1071'de Anadolu'ya girdi.' Biçimindeki genel kabulün esiri olmaktan kurtulmuştur. Antropolog Timuçin Binder'in gen araştırmaları sonunda Anadolu Türkler'inin binlerce seneden bu topraklarda yaşadığını, Orta Asya'dan gelenlerin oranını % 10-15 arasında olduğunu söyler. Ön Türk araştırmacısı Kazım Mirşan'a göre de Türkler, M.Ö 15.000'lerde Anadolu'ya gelmişlerdir. 'Bu gün Türkiye'de Orta Asya, Yenisey, Aral, Balkaş, Pamir, Kazakistan, Kırgızistan, Tamgalı Say, Issıg Gölü, Başkurdistan v.s mevcut on binlerce Pigtogram (mağara resmi), Pedroglif (yazı elemanlı kaya resmi) ve yüzlerce yazıtın aynısı ya da yakın benzeri geniş bir coğrafyaya dağılmış olarak Anadolu'da da mevcut olduğunu' söyler. Batı merkezli tarihin kölesi bilim insanlarına bir türlü kabul ettiremediği bu kanıtlar, Anadolu'yu Orta Asya'ya bağlamakta, önceleri de burada yaşadıklarını göstermektedir. Ayrıca Erken Türk Tarihi alanında 36 kitabı bulunan Kazım Mirşan bütün alfabelerin Türk alfabesinden doğduğunu, Etrüskler'in de Türk olduğunu ve kâğıdı Türklerin bulduğunu kanıtlarıyla ortaya koymuştur.

Bu okuduklarınızdan sonra işi Malazgirt'den başlatma gayretinin altında ince bir hesabın olduğu açıkça ortaya çıkar. Hem de köklerimize uzanan kanalları tıkayan kitapları okuyarak gerçekleri idrak edemeden, üstüne üstlük onların öğrettiklerinin yanlışlığını bağıran az sayıdaki gerçek tarihçilerimizin kemiklerini sızlatarak... Medeniyetin yanında kültür ve sanatlarını yayan insanların at sırtında dolaşan göçebelerin işi olacağına inanabilir misiniz? Yunan ve Latin Medeniyetleri, Türklerden aldıklarını sadece geliştirmişlerdir.

Tarih bölümündeki profesörlere, doçentlere, yardımcı doçentlere vb. gibilere, bize öğrettiğiniz kaynaklarınız nelerdir? diye sorulsa, kesinlikle Alman, Rus, İngiliz, Çin kaynaklarından bahsederler lâkin kaynakların Türk olanlarından bahseden olmaz! Bize dayattıkları kaynaklar yüzünden, Türkleri tarihlerinin yazımında Çin başta olmak üzere, komşu milletlerin yazdıklarına muhtaç bırakmışlardır. Oysa az sayıdaki gerçek tarihçilerimize sahip çıkabilseydik, onların aydınlattığı yolda geçmişimizle olan bağlar birleştirilerek, en azından medeniyetimizi, keşfedilmemiş yerlerde sürecek yolculuğumuz bitmez ve rüyamız gerçeğe dönüşürdü. Bu memleket dünyanın beklediği, asla unutamadığı bir müstesna mevcudiyetin yüksek tecellisine sahne olurdu. İşte ancak ondan sonra zaman ve kaderin zayıf düşürdüğü yerden kalkarak bir tek ortak cesur yürek olurduk. Çabalamak, arayıp bulmak için azmimizin güçlü olması bilincine sahip olabilirdik.

Burada inandıklarımızı yazdık ve onları biz seçmedik, aksine onlar bizi seçmişlerdi.

PAMUK ŞEKERİ

BÖRÜ KATUN (R.P. BAŞ)

3.dünya (!) ülkelerinin birinde bir reklam işletmesi; işletmenin patronu, ilgili çalışanlarına şöyle emir verir: ' Bir ürün tanıtacağız. Adı : Walaça. Hedef ülkemizde ilk defa satışa çıkacak. Ancak, önce sadece uran (slogan) yazılacak sonra asıl ürün tanıtılacak.

1.ay: Walaça, ağrıyı azaltan endorfin salgılatır.

2.ay: Walaça, karizmatik görünmeni sağlar.

3.ay: Walaça, aşk hormonu salgılatır.

4.ay: Walça, perkinson ve alzheimer hastalıklarını geciktirir.

5.ay: Walaça, adrenalin salgılatır.

Patron tekrar; 'Tamam şimdi ülkenin her yerine Walaça tanıtım yazılarını ve resimlerini asın, altına da bu bilgilerin bilimsel olduğunu ekleyin.' der.

Sonuç; siz bile almak istediniz değil mi? Hastalıkları geciktiren, şu sıralar en çok değer verdiğimiz hormonları salgılatan, bir de karizma katan bu ürünü almayı istemek hiç yadırganacak bir durum değil. Akıllı, kurnaz misyoner patron, gururla sunar: Walaça Sigarası, gülümseyin... Şimdi sen gel 14 yaşındaki yada 34 yaşındaki, beyinleri sadece şekerle beslenmiş insanlara sigara zararlı de! Yukarıdaki bilgiler mi? Gerçekten internette rahatlıkla bulabileceğiniz bilimsel (!) bilgilerdir. Bu bilimsel araştırmalar için rica edeceğim bir kez daha; gülümseyin...

Bu küçük hikâye için sevgili ağabeyim Osman Çağatay'a teşekkür ederim. Neden bu hikâye ile başladığıma gelince; bir önceki yazımda değindiğim algı yönetimi bilgilerimizi tazelemek içindi. Şimdi algı yönetimi sayesinde, misyonerlerin amaçladığı, Hüsamettin Ertürk'ün bize ulaştırdığı 21 maddelik listesinin 4. Ve 5. Maddelerine bir bakalım.

4. Madde: Sanatı zayıflatmalı, edebiyatı müstehcen ve şehevi bir hale sokmalı,

5.Madde: Mukaddesata hürmeti yıkmalı, hürmetle anılan kimseler hakkında rezilâne vakalar uydurulmalı.

Ahh ahh... Bir Yunus Emre vardı hatırlar mısınız? (Sorduğum soru bile ne kadar acı değil mi? 'Hatırlar mısınız?' demek utanç verici ama birçok arkadaşa Yunus Emre deyince;' komşunun oğlu olan mı?' der) Hani; 'Gel gör beni aşk n'eyledi?' demişti. Ya da Karacaoğlan'ımız vardı; "Bana 'kara' diyen dilber, gözlerin kara değil mi?" diye tatlı tatlı sitem etmişti. Bir de âşıklarımız vardı hem söyletir hem ağlatır hem de derin derin düşündürürdü. "Uzun ince bir yoldayım..." derdi de Âşık Veysel, işte o derin düşüncelere gömerdi bizi. Aklıma gelip de yazamadığım, benim bilmeyip de sizin bildiğiniz ne çok gerçek sanatçı vardı. "Dı" diyorum çünkü yakın tarihimizde kaliteli sıfatını yakıştırabileceğimiz sanat(çı) ya da edebiyat(cı) sayısı "dı" kadar zaten. O nadide insanlar da, sanat, edebiyat kelimesinin saptırılmışlığından ve kirletilmişliğinden ya küskünler ya da

seslerini duyuramayacakları kadar derine gömülmüşler. O gerçek sanat insanı dediklerimiz, artık sanatlarını şanslı olan 3-5 kişiye icra edebiliyorlar. Tabi ki bu durumda hormonlu glikoz tarlası ülkemde sanata (!) aç ciddi bir kesim kalıyor. Çok şükür bu açlığı gidermek için dört elle yardımımıza koşan şeker satıcıları da var, hiç su molası vermeden şekerleri mideye indirenler de var. Be koca Karacaoğlan nasıl anlasınlar seni, sen sevdiğine dilber de, adam yapmış kendine manita... Ahhh Yunus Emre "Gel gör beni..." dersin de asıl sen gel gör beni ben n'eyleyim.

Evet, pembe misyonerlerimiz, sanat ve edebiyat gibi toplumları kitleler halinde yönlendirme gücüne sahip bu olguların da öneminin farkındaydılar. Hafızamın hatırlayabildiği yere kadar bu hedeflenen çürümüşlük oldukça hızlı yol aldı. Ve farkındaysanız algı yönetimi aracıyla hedeflenen bozulma tam istenildiği yere vardı. Nasıl mı? Şakır şakır edebiyat akan (!), başucumuzdan eksik etmememiz gereken, aile hayatımızda model almamız gereken her roman dizileştirildi. Dizi olunca ne oldu? Son kalelerimiz olan Anadolu'nun içlerine kadar girdi. Zaten şeker yüklemesi tam seviyede olan halk, üç dört gün bile yadırgamadan bu dizileri kabul etti. Amaaann! Ne var ki yadırganacak? Ne olmuş yani aile içinde o amcasına bu halasına öteki de yengesine olmadı baba oğul aynı kadına âşık olmuşsa? Di mi? Gerçekten anlamadığım konu; sağlıklı her beyinin rezillik hatta ahlaksızlık olarak algılaması gereken bu dizileri nasıl olup da anne, baba, çocuk bir arada izleyebiliyor? Anlayamadığım derken, her ne kadar çoğumuzun beyin yerine gözenekli, pofidik pamuk şekeri taşıdığımızı bildiğim halde, kitleler halinde bu denli çürümüşlüğe, çocuklarımıza vereceğimiz isimleri bile belirleyecek kadar alkış tutmamız. Aklımız da, aklın çalışacağı beynimiz de, beynin olması gereken beyin yatağında bile sağlık sıfırın altında...

Ne yazmışlardı, pembiş (bu son pembe rengi kullanışım, vallahi renkten soğudum.) siyonistlerimiz; sanat, edebiyat müstehcen hale sokulmalı. Örnek yazmaktansa rica etsem televizyonunuzdan herhangi bir müzik kanalı açsanız, benim vereceğim her türlü örneğin kifayetsiz kalacağını göreceksiniz. Ya da olmadı son yıllarda bol bol ödül alan, amanın yerlere göklere sığdırılmayan yazar(cık)ların romanlarına bir göz atın. Şu anki tabirle televizyon dizileri, müzik klipleri, romanlar +35 ama beyin yaşını kastediyorum. Ya da bu görüşümden de hemen vazgeçip külliyen izlenilmemesi lazım diyorum.

Bir de mukaddesata hürmeti yıkmak, hürmet gören kişiler hakkında rezilâne vakalar uydurma maddesi vardı. Uydurma yani iftira atma. Biz biliyoruz bu konuların ustasının kimler olduğunu. İşte bu uzman kadronun kanımca ustalık eseri; Hz.Ali'yi kullanarak Şiiliği ortaya çıkarmaları, Şiiliği kullanarak da ülkemizde, Kuran'ın izinde olan Hacı Bektaşi Veli'nin fikirlerini kullanarak, çoğu yerde saptırarak ya da uydurarak(!), tamamen öğreti niteliğinde olan Bektaşiliği dinleştirmeye çalışmaları. Alevi öğretisini benimseyen insanların içine sızarak Kuran'ın emir, yasak, haram ve helallerini değiştirdiler. Aynı yöntemle, katı Yahudi Saul'un işkenceyle yüzlerce Hıristiyan'ı öldürdükten sonra birden bire (!) Hz.İsa'yı görerek Hıristiyan olması gibi, katı misyonerler de birden bire Alevi oluverdiler. Yine Hıristiyan olduktan sonra içindeki nurla (!) Aziz Pavlus olan bizim Saul, Hıristiyanlığa mezhepçiliği ilk sokan oldu. İşte, mübarek adam Hıristiyanlığın tekliğinin yetmeyeceğini anlamış parçalara ayırıp yiyelim demiş. Bu mantığa tapan misyoner fırsatçılar da Aleviler ile diğer Kuran ehli insanları birbirine düşürdüler. Okumaktan, araştırmaktan bihaber olan güzel vatanımın tembel insanları bu oyuna geldi. Oysa Aleviyim diyen biri, Hacı Bektaşi'nin gerçekten kendisinin dile getirdiği öğretileri okusa, araştırsa sonradan aralarına sızan ve şu an birçok araştırmacının ispatladığı Yahudi kökenli tilkilerin nasıl oyununa gelip de Aleviliğin aslından nasıl uzaklaştıklarını görürler. Aynı şekilde Aleviliğe düşman, beyin tembelliğinde yarışan insanlarımız Hacı Bektaşi Veli gibi saygıdeğer bir kişinin hayatını araştırsa bu atanın Kuran yolunda olan, Kuran'nın emirleri ile yaşayan bir inanan olduğunu anlarlardı. Eğer dinin kuralları içerisinde, din ile ilgili, öğreti niteliğinde bir kişinin düşüncelerini aktarması ya da yazması mezhepleştiriliyorsa o zaman İmam Gazali için de bir mezhep uyduruverelim. Pardon uydurur musunuz Candy Shop Ltd. Şti ? Bütün kalbimle inanıyorum ki bu denli çarpıtılma karşısında rahmetli Hacı Bektaşi Veli'nin kemikleri sızlıyor.

Bir de bunun tam tersi bir eserleri var ki değinmezsem uyuyamam. Yıllarca bize İslam âlimi, din büyüğü diye yutturulan bir Mevlana masalı vardı. Mekânını ziyaret etmek hâşâ hac vazifesi gibi görülürdü. Ama şimdi derinlemesine yapılan araştırmalar sonucu nasıl büyük bir oyuna geldiğimizi görüyoruz. Görmeyenler için; Andaç Bey'in titiz araştırmaları sonucu kaleme aldığı yine Nevzuhur dergimizin 41. sayısındaki yazıyı kesinlikle okumanızı tavsiye ederim. Eveeeet ne diyoruz o zaman; "Buyurun; Mevlana Şekeri, Afiyet olsun. "

Şu müstehcenlik meselesi vardı yaaa, o konuyla ilgili içimde birkaç cümle kaldı. Müstehcenin kelime anlamı; özellikle cinsel içerikli çağrışımlarla, genel olarak toplumun edep ve utanma duygusunu inciten... diye devam ediyor. Fiziksel müstehcenliği özetlersek; çıplaklık entellik olmuş, dört duvar arasından çıkan haller sanat olmuş artık. Daha fenası bunun aksini iddia edecek din adamı (!) bile kalmamış. Benim üstünde durmak istediğim beyinsel müstehcenlik. Nasıl mı? Hani tanımda yazıyor ya "edep ve utanma duygusunu inciten" diye, bırakın cinsellik içeren halleri, yalan söylemekten, attığı iftirayla yüzleşmekten, çalan, ihanet eden... Adamın yüzü kızarmıyor ki incinsin. Kaldı ki televizyon, internet gibi şeker yuvalarındaki el âlemin yaptıklarını izlerken yüzü kızarsın ya da incinsin. Toplumun en alt kademesi kabul edilen insanlardan tutun da en üst kademe kabul edilen insanlarına kadar yüzüne vurulan dalavereler karşısında incinme, utanma bir kenara, pişkin pişkin gülüyorlar. Haaa bir de, artık dönüşün olmadığını düşündüğüm, şekerden macun kıvamına geçmiş anne babalar var ki, kendini savunmanın veya hayatta kazanma (!) şeklinin bu yollar olduğunu öğretecek kadar yapışkan kıvamdalar. Yani, beyin ölümü gerçekleşti, bedenler robotlaştı.

İnanın bu maddeler hakkında daha çok şey yazmak istiyorum. Yazımın makale olması gerekliliğinden geçtim de yazdıkça, düşündükçe kâğıdım, kalemim, içim, ruhum kararıyor. Sizi bilmem ama ben bu gidişattaki derinliği düşündükçe uzun bir zaman kendime gelemiyorum. Ne kadar çok 'umutsuzluk' kelimesine kızsam da, anlamına karşı çıksam da bazen sinsi şeytan umutsuzluğa bürünüp beynimi kemiriyor. Kendimi, "bunları düşünen bir ben miyim ya da kaç kişiyiz bunları değiştirecek

" diye yalnız, az hissediyorum. Ancaaak bu kötü düşünceler içimde daha da derinleşmeden ruhuma bir Osmanlı tokadı atıp atalarımı hatırlıyorum. Daha ciddi zorluklardan, daha az imkânlarla nasıl zaferler kazandıklarını anımsayınca, damarımdaki kan hızlanıyor, yapabileceklerimden, Türk'ün yapabileceklerinden umut fışkırıyor. Siz de o Osmanlı tokadını Walaça'nın patronuna, bütün Türkler adına tam da suratının ortasına atın. Benim umutsuzluk illeti ile savaşımdaki en kuvvetli silahım atalarımın bana aktardıklarıdır. Sizin de içinizde birazcık bile karamsarlık varsa ya da bütün bu olumsuzluklara atacağınız tokat için bir destek eline ihtiyaç duyuyorsanız, kıymetli Türk büyüğümüz Mehmet Akif Ersoy'un bu şiiri, benim gibi sizin de damarlarımızdaki kanı hatırlatacaktır.

Âtiyi karanlık görerek azmi bırakmak...
Alçak bir ölüm varsa, eminim, budur ancak.
Dünyada inanmam, hangi gözümle görsem de.
İmânı olan kimse gebermez bu ölümle:
Ey dipdiri meyyit, "iki el bir baş içindir."
Davransana... Eller de senin, baş da senindir!
His yok, hareket yok, acı yok... Leş mi kesildin?
Hayret veriyorsun bana... Sen böyle değildin.
Kurtulmaya azmin neye bilmem ki süreksiz?
Kendin mi senin, yoksa ümidin mi yüreksiz?
Âtiyi karanlık görmekle apıştın?
Esbâbı elinden atarak ye'se yapıştın!
Karşında ziya yoksa, sağından, ya solundan
Tek bir ışık olsun buluver... Kalma yolundan.
Âlemde ziya kalmasa, halk etmelisin, halk!
Ey elleri böğründe yatan, şaşkın adam, kalk!
Herkes gibi dünyada henüz hakk-i hayatın
Varken, hani herkes gibi azminde sebâtın?
Ye's öyle bataktır ki; düşersen boğulursun.
Ümide sarıl sımsıkı, seyret ne olursun!
Azmiyle, ümidiyle yaşar hep yaşayanlar;
Me'yus olanın ruhunu, vicdanını bağlar
Lanetleme bir ukde-i hatır ki: çözülmez...
En korkulu cani gibi ye'sin yüzü gülmez!
Madem ki alçaklığı bir, ye's ile sirkin;
Madem ki ondan daha mel'un daha çirkin
Bir seyyie yoktur sana; ey unsur iman,
Nevmid olarak rahmet-i mev'ud-u Hudâ'dan,
Hüsrana rıza verme... Çalış... Azmi bırakma;
Kendin yanacaksan bile EVLADINI YAKMA
Evler tünek olmuş, ötüyor bir sürü baykuş...
Sesler de: "Vatan tehlikedeymiş... Batıyormuş!"
Lâkin, hani, milyonları örten şu yığından,
Tek kol da yapışsam demiyor bir tarafdan!
SAHİPSİZ OLAN MEMLEKETİN
BATMASI HAKTIR;
SEN SAHİP OLURSAN BU VATAN
BATMAYACAKTIR.
FERYADI BIRAK, KENDİNE GEL,
ÇÜNKÜ ZAMAN DAR...
UĞRAŞ Kİ : TELAFİ EDECEK
BUNCA ZARAR VAR.
Feryâd ile kurtulması me'mul ise haykır!
Yok, yok ! Hele azminde ki zincirleri bir kır!
'İş bitti... Sebâtın sonu yoktur!' deme, yılma.
Ey millet-i merhûme, sakın ye'se kapılma.

KALİTELİ YAŞAM VE ÖLÜM GERÇEĞİ

Yrd. Doç. Dr. SÜLEYMAN COŞKUNER

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, "her nefis ölümü tadacaktır". Her canlı gibi bizler de, bu gerçekle karşı karşıya kalacağız. Yine çok iyi biliyoruz ki, ölümün yeri, şekli ve zamanı konusunda biz aciz durumdayız. Allah'tan başka hiç kimse bu konuda bilgi sahibi değil. Üstelik, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, hemen ölecekmiş gibi de ahiret için çaba sarf etmemiz gerektiğini de çok iyi biliyoruz. Sanki karmaşık bir paradoks içindeyiz gibi görünse de, aslında öyle değil. Hangi zamanda, hangi duygu ve saiklerle, nasıl davranmamız ve yaşamımızı sürdürmemiz gerektiğine çok iyi karar vermemiz gerekiyor. Nasıl olsa ölüm var diye dünya yaşantısını asla ve asla kendi haline bırakmamamız gerekiyor. Aynı zamanda, nasıl olsa ölümün zamanı belli değil, ne zaman gelir kimbilir? düşüncesiyle, ahireti unutup, tamamen dünya hengâmesinde kaybolmak, manevi dünyamızın zenginliğinden habersiz olmaktır. Yaratıcımız her konuda olduğu gibi, ölüm konusunda da, bizler için en iyi ve güzel uygulamayı seçmiştir. Eğer, herkes ölüm zamanını bilseydi, hayat çekilmez bir hal alırdı. Düşünebiliyor musunuz, önceden bilinen ölüm saati yaklaştıkça insanların ruhsal yapısı ne hale gelirdi? Uzunca bir süre varsa, nasıl olsa vakit çok diye, ahireti savsaklama ihtimali artarken, süre yaklaştıkça ise, telaş, panik ve binbir çeşit korku, hayatı zehir ederdi. Ölüm sürelerine baktığımız zaman, kimi anne karnında, kimi bebek iken, kimi gençliğinin baharında, kimi tam yaşanılacak yaş olan orta yaşta, kimi de çok ilerleyen yaşlarda... Elbette hikmetinden sual olmaz. Ölüm şekilleri ise, kimi kaza ile, kimi intihar ile, kimi kaba döşeğinde, kimi amansız bir hastalıkla, kimi cinayete kurban giderek, kimi tabii afetler sonucu, kimi boğularak, kimi kaybolarak, kimi aniden, kimi uzunca süre can çekişerek, kimi gülerek, kimi ağlayarak vb. olmaktadır. Elbette hikmetini bilmekte bizler yine aciziz. "İnsan kurar, kader güler" diye sevdiğim bir söz var. Bizim tahminlerimiz ve uygulamalarımız ile yaratıcımızın bizler için takdir ettikleri, her zaman örtüşmeyebiliyor. Burada kaderle çatışmamamız gerekiyor. Bizim beklentilerimizin tamamen karşıtı bir sonuçla karşılaştığımız zaman; önce sakin ve tevekkül sahibi olarak, "sizin şer zannettiğiniz durumlarda dahi bir hayır vardır siz bilemezsiniz" sedasına kulak vermemiz gerekir. Aynı zamanda "görelim Mevlam neyler, neylerse güzel eyler" veciz sözü de bize yardımcı olmalıdır.

Kendi beklentilerimize sıkı sıkıya sarılarak, ilahi hikmete kulak vermeden, "olayı aksilik olarak", "kör şeytanın işi olarak", "aptal kafamızın cezası olarak", "başkalarına suç yükleyerek", "intikam peşinde koşarak" olumsuz birtakım davranışlarda bulunmak ve "kurban rolü oynamak", kaliteli yaşamın temel ilkelerine uymamaktadır. Bu tür olaylarda, zamanında yapmamız gereken eylemleri yüksek kaliteli bir şekilde yaptık mı? Tevekkülü manasıyla ve hakkıyla yerine getirdik mi? Şükür ve dua eylemlerini gerektiği gibi uyguladık mı? Gerekli ders ve tecrübeleri çıkartabildik mi? Çok iyi analiz etmemiz gerekiyor. PEKİ, NE YAPMAMIZ GEREKİR? - Yaratıcımız insanoğluna çok önemli bir misyon yüklemiştir. Verdiği nimetler ve imkânlar karşılığında saymasak dahi, daha güzel, anlamlı, yararlı,

üretken, paylaşan, iyilik yapan, dostluk ve kardeşlik üreten, bilgelik ve erdemlilik sahibi, şükreden, hakkıyla tevekkül eden, sağlığına ve yaşam kalitesine özenen, zamanı tarafımızdan belli olmayan sona kadar, adam gibi ve yüksek kaliteli yaşamamızı istemektedir. - Ölüme ve ahirete hazır olmak amacıyla mana denizinden hiç ayrılmayarak; dünyayı da çok güzel, anlamlı, üretken, öğrenen, paylaşan, sevgiyle yaşayan, hoşgörülü, sabırlı, sorun çıkarmayan, çıkanları da ustalıkla çözebilen, insanlığa her daim yararlı faaliyetlerde bulunan, gelecek nesillere anlamlı ve yüksek kaliteli miraslar bırakan, kalitesi yüksek bireyler olmamız kaçınılmazdır. - Bir bakıma çok kısa, bir bakıma da çok uzun gibi görünen ömrümüzü, sürekli ölüm korkusuyla yaşayarak hüzünlenmek, nasıl olsa öleceğiz diye, kapsamlı ve anlamlı büyük projelere yönelmemek, yaşam sevincini kaybetmek, çok büyük tehlikedir. Bu tür olumsuz düşünce ve yaklaşımlar, gelecek ve ahiret korkusu ile, bugünümüzün harap olmasına sebep olur. Eğer temelsiz korkularla bu günümüzü perişan edersek, muhtemeldir ki, bu olumsuzluklar geleceğimize ve ahiretimize de hayır soluk solumayacaktır. " Üstad Necip Fazıl'ın "Ölüm güzel şey, hiç güzel olmasaydı ölür müydü Peygamber" sözlerini düşünerek ölümden hiç korkmadan, yaşarken ona yüksek kaliteli bir şekilde hazırlanmak çok daha güzel ve anlamlı olsa gerektir. - Ölümün şah damarımızdan daha yakın olduğunu çok iyi bildiğimiz halde, tembellik yapmaya, kötü alışkanlıklar edinerek (içki, sigara vb.) israfa ve bedenimizin ölümünü hızlandırmaya, dargınlıklara, kırgınlıklara, kaş çatmaya, kin ve intikam tohumları ekerek onları her gün sulamaya ne gerek var? - "Anne-babası yanında yaşlandığı zaman, gereğini yapamayıp cenneti kazanamayanlara yazıklar olsun" diyen yüce Peygamberimizin yergisine maruz kalmamak için, anne-babasına bakabilme şerefine nail olanlar, sizleri kutluyorum... - Ölümden korkarak elimizdeki kaliteli yaşama ket vurmak, yüksek kaliteli bir insanın işi olamaz. Yüce peygamberimizin "kıyamet koparken dahi elinizdeki fidanı dikin" ilahi emri; Sokrates'in idam sehbasına giderken dahi, öğrenme konusundaki örnek eylemi; Ord. Prof.Dr. Süheyl Ünver hocamızın ilerleyen yaşlarında, hocam sizi Azrail unuttu galiba sözlerine; "hayır unutmadı, ben onunla görüştüm bana bir şey dedi. Ne dedi hocam dediklerinde, "BOŞ GÖRÜRSEM GÖTÜRÜRÜM" dedi, şeklindeki ibretlik sözleri; merhum hocamız Yılmaz ÖZTUNA'nın gazetesindeki köşe yazısını ölümünden iki gün öncesine kadar yazdığını, dikkatlice incelediğimiz zaman; ölümden korkmadan, telaş ve panik yapmadan, dünyayı dolu dolu yaşamanın ne kadar doğru ve önemli olduğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. - O halde önemli olan, hiç boş durmadan, bize bahşedilen hayatı bilemediğimiz süre içerisinde ölümden korkmadan, ona hazırlanarak, her iki dünya için de, anlamlı ve yüksek kaliteli bir şekilde yaşayarak, kendimize ve çevremize ilim ve ışık yaymaktır. Selam, sevgi ve dualarımla... Allah'a emanet olunuz..

KURULUŞ YILLARINDAN BİR KESİT VE SARU BATU SAVCI BEĞ

İSA KAHRAMAN

Osmanlı Tarihi hakkında o kadar çok kişi kalem oynatmış, kendisini adeta bu konuda uzman telâkki etmiştir ki hayret etmişimdir. Birçok şey gibi elimizdeki namütenâhi Osmanlı arşivlerini inceleyip tarihimizin sırlarını meydana çıkarmak ve insanımıza öğretmek yerine, yabancıların yazdıklarını daha muteber görmüşüz.

Tarihi ve tarihimizi çok seven biri olarak bana; 'birkaç tarihçiyi hemen ve düşünmeden say' deseler Hammer, Naima, La Martin, Yılmaz Öztuna gibi isimleri sayarım. Bizdeki o Avrupalı hayranlığının silinmesi en büyük arzumdur.

Hammer'in meşhur Büyük Osmanlı Tarihi'ni okuduğumda, okuyan herkesin dikkatini çektiği ve çekeceği gibi tarihi yazarken tam bir ecnebi gibi düşündüğünü, asla tarafsız kalmadığını gördüm. Yani tam manasıyla bir Osmanlı, Türk ve İslâm düşmanı gibi düşünerek yazdığına şahit oldum.

Rahmetli büyük şair Abdürrahim Karakoç'un yakın dostluğunu kazanmakla hep iftihar ettim. Onunla tanışıncaya kadar, yazdığım şiir karalamalarımı saklıyordum. Ne zaman ki o büyük ustadan; "Bu yazılanları ortaya çıkart" emrini aldım, cesaretlenerek yazmaya başladım.

Kütahya'da ikâmet eden, aslen Sinop'un Boyabat ilçesinden bir memur emeklisiyim. Tarih merakımdan dolayı fırsat buldukça çevreyi öğrenmeye çalışıyorum. Bu cümleden olarak, yıllar önce, her yıl Eylül'ün ilk haftasında yapılan Ertuğrul Gazi'nin anası Hayme Ana Şenlikleri'nin birinden dönerken, bazı arkadaşlar; "Osman Gazi'nin kardeşi Saru Batu Savcı Beğ'in mezarını ziyaret edelim." dediler. Saru Batu Savcı Beğ'in kabrinin Söğüt'te olduğunu biliyordum, görmüştüm. Gene de ; ' belki bir makamı vardır' diye düşünerek Domaniç Karaköy'ünün hemen alt tarafındaki ana yolun karşısına geçtik. Hakikaten ormanın girişinde bir çam ağacının dibindeydi mezar. Usulünce İhlâs ve Fatiha'larımızı okuduktan sonra büyük bir vecdle, hayranlıkla, çok hassas bir hâlet-i ruhiye ile hemen yakınındaki bir ağacın altına oturdum, ilhamı da yakalamış olacağım ki aşağıda tamamını okuyacağınız şiirimin ilk satırlarını, yanımdan hiç eksik etmediğim defterime kaydediverdim.

İlk kıtayı yazmıştım ki arkadaşlar; "gidiyoruz" dediler ve oradan ayrıldık. Eve gelir gelmez hemen bahsettiğim kitaplara başvurdum ve ortaya böyle bir şiir çıktı.

Sözü uzattım, bağışlayın. İşte o bahsettiğim Hammer varya, Büyük Osmanlı Tarihi adlı eserinin Türkçe 10 ciltlik basımının 1. Cildinde şöyle yazıyor:

" Bu mağlubiyet Angelekuma beyinin cesaretini hiç kırmadı. Yarım asır önce Ertuğrul tarafından feth olunmuş ve fakat daha sonra Rumlar tarafından zapt olunarak 2. Alâeddin zamanından beri onların elinde bulunmuş olan Karacahisar (Melangeya) hâkimiyle kuvvetlice ittifak etti. Domaniç yakınında, Arıca'da şiddetli bir muharebe vukua geldi (1288). Osman'ın en genç kardeşi Saru Batu Savcı orada bir çam ağacının altında vuruldu. Bu elim vakayı hatırlatmak üzere Saru Batu'nun kanı ile sulanan ağaç , o

cıvar ahalisi tarafından mütemadi yanar kandillerle tezyin olunmuştur ki bu da şehidlik alâmeti olmak üzere türbenin 'Taraf-ı Asmânî' den aydınlatıldığını zannettirmek içindir. Nâ'şının konulmuş olduğu mahâl bu gün 'Kandilli çam' diye anılmakta ve Müslümanlarca mukaddes sayılmaktadır."

Böyle yazan Hammer, kendi kendisiyle ters düşmektedir. Çünkü; bir yandan" kandillerle aydınlatılır" derken bir taraftan da " Taraf-ı Asmânî den aydınlatıldığını sansınlar" der. Halbuki ağaçta o kandilleri gören Müslümanlar niye İlâhî bir nur düşünsünler? Kaldı ki bu gün bile 'Kandilli çam' diye anılan ve yakın zamana kadar (özellikle mübarek gecelerde) bu kandiller, Karaköy halkından bir aile tarafından yakılmaktaydı. Bu gün o adet yerine getirilmemektedir.

Kabrin bulunduğu çamın genç oluşu dikkatimi çekmişti (50-60 yaşlarında). Sorduğumda; asıl Kandilli çamın orman kaçakçıları tarafından kesilip götürüldüğünü, onun çok yaşlı ve kalın olduğunu söylemişlerdi.

Keza, büyük tarihçilerimizden Ord. Prof. Dr. İsmail Hakkı Uzunçarşılı da Büyük Osmanlı Tarihi adlı eserinde şöyle der:

" Osman Bey'in komşuları olan Rum Beylerinin en kuvvetlisi İnegöl Beyi idi. Hatta aşiret beyi ve Osman Bey'in komutanlarından Sansa Çavuş, bunun şerrinden bulunduğu yeri bırakarak Mudurnu taraflarına çekilmişti. Osman Bey, ilk olarak bu kuvvetli hasmı ile çarpıştı ise de başarılı olamadı ve biraderi Saru Batu'nun oğlu Bay Hoca'yı şehid verdi. Bundan sonra yine İnegöl Beyi ve müttefiki olan Karaca Hisar Beyi ile Domaniç civarında muharebe eden Osman Bey bu defa da kardeşlerinden Saru Batu veya Gündüzalp'i kaybetti ise de harbi kazandı ve düşman kuvvetleri kumandanı olan Karahisar Beyi'nin kardeşi Lotos da bu mücadelede maktül düştü. Vak'a 1288 de olmuştur."

Neticeten:

1. Saru Batu Savcı Bey'in oğlu Bay Hoca, aynı yörede ve 18 yaşlarında babasından önce şehid olmuştur.
2. Saru Batu Savcı Bey, o savaşta ve Domaniç civarında şehid olmuştur. Mezarı da el'an Domaniç civarında, Karaköy İkizce'de Kandilli Çam'ın altındadır.
3. Gündüzalp, Osman Bey'in kardeşidir.

SARU BATU SAVCI BEĞ

Yirmi dört Boy'um var, Kayı'dır başı,
Altı asır sürdü, çınarda aşı,
Konuşsun Horasan, Ahlat'ın taşı,
Alparslan'dan beri bu toprak bizim,
Bu hava, bu ağaç, bu yaprak bizim.

Süleyman Şah orda, Câber'de yatar,
Fırat aldı onu, yasını tutar,
Doğudan batıya okunu atar,
Ertuğrul'la Dündar, Urumeli'ne,
Gayret kuşağını taktı beline.

Hayme Ana adı, Çadır Ana'dır,
Domaniç Çarşamba, bizden yanadır,
"Sahip çık atana," emir sanadır.
Ertuğrul Söğüt'ü hedef gösterdi,
"Savcı, Osman, Gündüz Yürüyün " dedi.

Üç kardeş içinde baş oldu Osman,
Düşmanın başına taş oldu Osman,
Ağlayan gözlerde yaş oldu Osman.
Gündüz Alp sağ kolu, Savcı sol kolu,
Şehitler açıyor, Bizans'a yolu.

Yiğitti " Bay Hoca ", cenkti çabası,
Saru Batu Savcı, onun babası,
Kılıç elde düştü, şehidin hası,
Hamza Bey Köyünde medfun bu yiğit,
Bey'ine, Boy'una meftun bu yiğit.

Saru Batu duyar, Oğlu şehitmiş,
Bu genç yaşta uçup, Cennete gitmiş,
Kanı için onca, yeminler etmiş,
Kesmiş iflahını, Bizans'ın Rum'un,
Şehid namzedidir, Kudsî Ordumun.

Karacahisar'la, İnegöl, birden,
Osman Bey'e pusu, hem iki yerden,
Gâzîler korkar mı, geçmişler serden,
Dar eder meydanı, kaçar Tekfur'lar,
Kale kapısını açar Tekfur'lar.

İkizce'de orman. Bir çam ağacı,
Yüz yerden yaralı, duymuyor acı,
Zaten şehit olmak bir tek amacı,
Alçay'da oğluna kavuştu Savcı,
Ölmedi Rahman'a kavuştu Savcı.

Domaniç, Karaköy, Akmeşhed makam,
Nöbeti bekliyor, bak " Kandilli Çam "
Ey yolcu! Fâtiha, senden tek ricam.
Cümle şühedâya, Ata'na selâm,
Böldürmeyiz asla. Vatan'a selam.

DİLSİZ KAPI

MUSTAFA AYVALI

Aralanır cümleye şu kanatlı kapılar.
Perçinler kederimden tespih danesi gibi.
Sükûtun eşiğinde dört kapı, kırk makam var,
Nedametimle yanan gönül hanesi gibi.

Sır işli motiflere ruhu sinmiş nahhatın.
Araladık kapıyı kendimizi umarak.
Kabri türbe yapan sır, nuru yorgun şu bahtın,
Uçmak gerek ey hayat! Kanatlarımı bırak.

Yokmudur anahtarı, kalbimin dili paslı.
Gayrı beklemek olmaz bağda gül, çöllerde kum
Ve avluda uzayan bir yol var ki kavisli
Gökte, belki toprakta bir zaman arıyorum.

Kırk yerinden hançerli, kırk yamadan ibaret
Bir gönül var ki bende, türküm mavidir mavi.
Üfler dilsiz kamışa bir nefes ve nihayet
Açılır tek bir kapı şu kalbime müsavi.

GEZGİNLERİN GÖZÜYLE YAZILANLARIN AYDINLIĞINDA PARLAYAN ANTALYA

John Lewis Burckhardt-1819: "**Satalia** Limanı dağ geçidinin eteğinde ve körfezin dibindedir. Hemen yakınlarından geçtiğimiz batı yandaki dağlar oldukça yüksektir. En yüksek sırtı karla kaplıydı. Bu dağlardan biri diğerlerinden daha yüksekti ve etekleri denize iniyordu; yanından geçtiğimiz 18 Haziran'da, zirvesinden aşağıya doğru üçte birlik mesafede hâlâ kar kümeleri görülüyordu.

Dağların hepsi çıplak ve Cebelitarık Boğazı'ndaki Afrika Dağları gibi bir görümüne sahipler. Satalia kenti kısmen bu yar üzerinde kısmen de bu yarla sonlanan arazi üzerinde yerleşik ve bahçeleri de kayalık kıyı boyunca üç-dört mil kadar uzanıyor. Kent, limandan ve liman tesislerini kuşatan kısımdan ayrıdır; kumsaldan kente dar bir geçit tırmanır ve kentin kapısı her gün gün batımında düzenli olarak kapanır. Görünüşe göre limanın girişi, yalnızca harabeleri görülebilen iki kule ile korunuyormuş. İç liman küçük olup iki kule arasındaki kısım, bir Türk muhafız gemisi, Dimyat'tan gelen dört Arap gemisi, beş veya altı tane yelkenli tekne ve bizim gemimiz ile tamamen doldu... Daha büyük olan dış limanda güzelce demirlenebilir ama güney rüzgârlarından korunmak mümkün değil. İskelenin iki yanında birer güzel tatlı su çayı yardan aşağı akıyor. Limana yaklaşır yaklaşmaz bir Türk zaptiye teknesi yanımıza geldi ve Trabluslu tayfa hemen subayla birlikte kıyıya gitti. Demir atmaya yanaştıktan sonra bize kentte veba salgını olduğu ve yakınımızda demir atmış olan gözcü gemisinde iki hasta bulunduğu bildirildi. Son iki haftadır kentte hiç kimse ölmemiş olmasına karşın tüm ileri gelen Hıristiyan ve Türk tüccarlar kentteki evlerini terk etmiş, hâlâ bahçelerinde yaşıyordu...

Satalia'yı bir paşa yönetiyordu: Nüfusun yarısından fazlası, ticaretin neredeyse tamamını elinde tutan Rumlar'dı... İhracat büyük oranda hububat, yağ ve pamuktan oluşuyor. Yerel gemiler Kıbrıs ve Suriye sahilleriyle ticaret yapıyor. Dimyat ve İskenderiye'den gelen Araplar ise pirinç, Yemen kahvesi ve şeker getiriyor, biz oradayken limanda bulunanlar büyük bir hevesle bizden kaba İngiliz cep mendili satın aldılar..."

William Martin Leake 1824:"Türklerin Adalia dediği Satalia büyük ve kalabalık bir kent. Yalnızca bir müsellim tarafından idare edilmesine karşın Anadolu'daki en iyi yönetimlerden biri olup vilayet büyük, toprakları verimli, deniz ticareti de yoğun. Kent yuvarlak bir limanın çevresinde kurulu ve yukarısında, bir tepe üzerinde, mazgalları ve kare biçimli burçlarıyla bir kale yükseliyor. Varoşlarında ise evler, portakal ve meyve bahçelerinin içlerinde yer alıyor, dolayısıyla da büyük bir arazi işgal ediyor. Etrafta görülen granit sütunlar ve çok çeşitli antik heykel ve kabartma parçaları, kentin eski görkemine ışık tutuyor. Diğer harabeler arasında tüm varoşlar boyunca uzanan, oldukça harap halde ve üzerini çalılıklar kaplamış bir su kemeri bunlardan biri sayılabilir. Bu farklı şeylerle birlikte deniz ve körfezin batı yakasında çok görkemli sivri kayalık dağlar bu yöreyi inanılmaz şekilde güzelleştiriyor...

Bu akşam Karabunar Köyü yakınlarında misafir kaldığımız konak, AdeliaMüsellimi'nin çiftliğiydi. Küçük bir derenin boyunda üç küçük köyün yakınında, tertemiz bir hava ve düşünülebilecek en romantik konumda yer alıyordu. Birkaç gündür bu iklimlerin her zamanki ilkbahar havası hüküm sürüyordu, yani, öğleden sonraları ve akşama doğru, çoğu zaman şimşekler çakan sağanaklar, günün geri kalanında ise mükemmel berraklıkta ve sakin bir gökyüzü...

Kent surları ve diğer tahkimatlar, İmparator Hadrianus'un onuruna yazılmış kitabesiyle muhteşem kapı veya zafer takı, su kemeri, çok sayıda yontu ve mimari parçaları birçok yerinde karşılaşılan yazıtlı mermerler, bugün cami olarak kullanılan piskoposluk kilisesi, bu kilise ve surlar üzerinde görülen Avrupalı armalar ve de son olarak, AttaliaPiskoposluğu'nun merkezinin hâlâ Adalia'da olması kanımca, bu kentin kimliğinin yadsınamaz kanıtlarıdır...

ADELİA - 1839